

til, at det er en gammel Traver, betyder ikke noget. Denne Traver vil komme igen, indtil man faar en Løsning af Spørgsmaalet. Oplysende er det Svar altsaa ikke for mig.

Med Hensyn til den Henstilling, jeg har gjort til Kultusministeren, skal jeg blot bemærke, at det er rigtigt, som Ministeren gjorde opmærksom paa, at det ved Skolelovens § 28 — tror jeg, det er — er bestemt, hvorledes Udbetaling til Lærerenker, afskedigede Lærerinder og Lærere skal finde Sted, og at han derfor ikke kan forlade denne Bestemmelse, før han faar en ny, altsaa faar denne Bestemmelse i Skoleloven forandret. Men jeg skønner ikke, at der vil være nogen større Vanskelighed ved at faa forandret denne Bestemmelse, det er for saa vidt kun en løbende Forretning. Naar Ministeren mener, at det ikke betyder meget, tager Ministeren Fejl. Det betyder meget for dem, der sidde med disse urimelig smaa Indtægter, om de faa deres lillebitte Pension 4 Maaneder bagud eller 1 Maaned forud. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, om man ikke kunde faa en lille Rettelse til Loven, hvorefter disse Folk fik deres Pension udbetalt i Lighed med andre Statsfunktionærer.

Jeg vender mig derefter til Finansministeren angaaende Underofficererne fra 64 og bringer ham min Tak, fordi han vil lade undersøge, hvor meget det drejer sig om, og eventuelt stille Forslag om en passelig Forhøjelse. Jeg erkender gerne Rigtigheden af Ministerens Udtalelse om de 16 Aars Forskel, og at han med nogen Ret fra sit Standpunkt kunde have ventet, at der vilde hengaa noget mere Tid, forinden man vilde stille Krav om Forhøjelse ogsaa for de nævnte Folk. Men naar Ministeren tænker lidt længere over Sagen, vil han indrømme, at det ligger grumme nær, at naar først den ene Krigs Veteraner have faaet Forhøjelse af deres Pension, ville den anden Krigs Veteraner komme og bede om det samme. Saa meget naturligere er dette, som de ogsaa ere gamle. Jeg skal da give en Antydning af, hvorledes en Løsning eventuelt kunde naas. De Folk fra 1848—50 fik en Forhøjelse af 25 pCt. Hvis man nu mener ikke at kunne gaa fuldt saa højt for dem fra 1864 paa Grund af den Aldersforskel, der er, er der jo den Mulighed at lade dem nøjes med lidt mindre Forhøjelse, indtil det Antal Aar er naaet, hvor de faa samme Levealder som de fra første Krig.

Jeg venter mig, som sagt, det bedste efter Ministerens velvillige Modtagelse.

Det næste Punkt, jeg skal udtale mig om, angaar Vaabenbrødrene. Der har jeg da alt sat mig i Bevægelse for at faa det Andragende, der er indsendt til Rigsdagen, tilbage for at faa det bragt til Ministeren. Det viser sig nemlig, at der er kommet til at foreligge en Formfejl. Vaabenbrødrene fra Odense henvendte sig nemlig til Ministeren om at faa Del i det Tilskud, der i Fjor blev givet til den københavnske Afdeling. Da de ikke kunde faa det, henvendte de sig til Rigsdagen. Derved er der begaaet en Formfejl. Da de ikke ifølge Lovens Bestemmelser kunne faa Del i det i Fjor bevilgede Beløb, maa der altsaa bevilges et særligt Beløb til disse Mænd, men saa maa de efter Reglerne først henvende sig til Ministeren. Ministeren har taget meget velvilligt paa Sagen og erklæret, at hvis de staa i samme Forhold til Staten og til hele den Institution, man kalder Vaabenbrødreselskabet, som det store Selskab, der har faaet Tilskud, vil han sørge for, at de faa Tilskud, ligesom der vil blive gjort Forsøg paa at erfare, hvilke andre Selskaber her i Landet der have de samme Krav at stille. Jeg takker for venlig Imødekommen. Vi ville let finde ud af Resten.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Forsvarsminister, med hvem jeg har en længere Opgørelse. Jeg vil først henstille til Ministerens velvillige Overvejelse et Spørgsmaal, jeg glemte sidst, jeg havde Ordet. Det er Spørgsmaalet om Dagpenge. Ministeren vil vide, at der er normeret en bestemt Sum i Dagpenge for Officerer — den drejer sig lidt efter Klasserne — og en for Underofficerer. Men det Beløb, der er normeret for Underofficererne er i den Grad lavt — saa vidt jeg husker 2 Kr. om Dagen — i Forhold til, hvad der gives Officererne, at Forholdet bliver meningsløst, naar man tager Hensyn til Livsvilkkaarene. Lad mig tage et Eksempel. Naar Befalingsmændene ere ude paa Mønstrings- eller Sessionsrejser, faar en Officer formentlig 8 Kr. i Dagpenge, Underofficererne 2 Kr.. Jeg siger ikke, at det er for meget for en Officer, thi enhver, som er vant til at rejse, vil vide, at han kun med stor Vanskelighed og stor Forsigtighed vil kunne komme ud af det med 8 Kr. Det er i alt Fald ikke lykkedes mig at gøre det, og jeg er dog et meget nøjsomt og sparsommeligt Menneske, men det er klart, at det er umu-